

I. HLEDÁNÍ BOHA - 6. Proč Bůh dopouští utrpení?

Častým argumentem pro odmítání Boha je: “Pokud by Bůh existoval, tak by nebylo tolik utrpení ve světě.” Nyní si představte, že by Bůh skutečně neexistoval a neexistovala by ani křesťanská morálka, kterou učil a žil Ježíš Kristus. Jedná se o morálku, která přikazuje lidem na prvním místě milovat Boha celým srdcem, duší, myslí a silou a na druhém místě milovat bližního jako sebe sama. Morálku, která přikazuje člověku milovat i svého nepřítele. Morálku, která přikazuje lidem svatost a dokonalost tak, jak je dokonalý jejich nebeský Otec. Morálku, dokonalým příkladem které je Boží Syn Ježíš Kristus. Ač se nedopustil žádného hříchu (zla), byl vydán svými krajany pohanům, kteří jej bičovali, potupili a přibili na kříž, kde trpěl a umíral za naše hříchy. Ježíš se však za své katy modlil: “Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají!” (Lukáš 23:34 NBK) A zatímco byl v agonii smrti, kolemstojící se mu posmívali (Matouš 27:41-43). Apoštol Petr napsal o Ježíšově utrpení: “On když mu spílali, neoplácel spíláním: když trpěl, nehrozil, ale odevzdával vše tomu, který soudí spravedlivě.” (1. Petrův 2:23 NBK) Představte si tedy, že by neexistoval Bůh a Jeho křesťanská morálka, která přikazuje lidem lásku, milosrdenství a odpuštění. To by pak bylo peklo na zemi. Chtěli byste žít v takovém světě? Já tedy ne! Místo lásky by zde byla pouze nenávisť, místo milosrdenství pouze bezcitnost, místo odpuštění pouze msta. Proč? Protože bez Boha, oběti Božího Syna Ježíše Krista na kříži, by zde chyběl nejvyšší morální apel na svědomí člověka milovat, prokazovat milosrdenství a odpouštět jiným lidem. Že v Boha nevěříte a přesto máte lásku, milosrdenství a odpuštění vůči jiným lidem? Nefanděte si. Odkud jste je získali? Odkud je získali Vaši rodiče? A rodiče jejich prarodičů? Spočítali jste někdy věže pražských kostelů? Kolik ateistů asi žilo v Čechách a na Moravě do konce 18. nebo ještě i v 19. století? Neklamte se, vše dobré co máme, pochází od Boha, ač často to člověk zdeformoval k nepoznání.

Bůh stvořil člověka jako svobodnou morální bytost, která se může svobodně rozhodovat, nikoliv jako robota, který dělá přesně to, k čemu byl naprogramován. To znamená, že člověk může udělat dobrá ale i špatná rozhodnutí. Za tuto svobodu, kterou lidé použili k špatným rozhodnutím (hříchům), v důsledku kterých se stali Božími nepřáteli, však sám Bůh zaplatil nejvyšší cenu - životem svého Syna Ježíše Krista, aby nám naše hříchy mohly být odpuštěny. Tato nesobecká láska Boha k člověku, je pro nás morální výzvou k nesobecké lásce k Bohu a každému člověku, i nepříteli. Nejedná se o emocionální lásku - řecky *phileo*, ale o lásku v morálním smyslu spočívající v konání toho, co je dobré před Bohem – řecky *agape* (v koine řečtině jsou různé druhy lásky vyjádřeny jinými slovy). Milovat Boha tak znamená konat jeho vůli: “Neboť to je láska k Bohu, abychom zachovávali jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká.” (1. Janova 5:3 NBK). Milovat bližního, i nepřítele tak znamená usilovat o jeho dobro: “Vždyť to 'Nezcižolíš, nezabiješ, nebudeš krást, nevydáš falešné svědectví, nebudeš žádostivý' a je-li ještě nějaké jiné přikázání, je shrnuto v tomto slově: 'Budeš milovat svého bližního jako sám sebe.'” (Římanům 13:9 NBK) “Nemstěte se sami, milovaní, nýbrž dejte místo Božímu hněvu, neboť je napsáno: 'Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.' Ale: 'Jestliže má tvůj nepřítel hlad, dávej mu jíst, a má-li žízeň, dávej mu pít; když to budeš činit, nasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.' Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem. (Římanům 12:19-21 NS) Milovat Boha a lidi znamená bojovat se svým sobectvím a omezovat jej křesťanskou morálkou. Mnozí však mají raději sami sebe, než Boha a jiné lidi a sobectví některých jde i přes mrtvolu. Proto Bůh ustanovil vlády, aby trestaly zlo a odměňovaly dobro (Římanům 13:1-7). To se však často neděje, protože i zde jsou sobeční lidé. Jednoho dne ale přijde poslední soud nad všemi lidmi za jejich hříchy, který vykoná Ježíš Kristus: “My všichni se přece musíme ukázat před Kristovou soudnou stolicí, aby každý dostal odplatu za to, co dělal v těle, podle toho, co vykonal, ať už to bylo dobré nebo zlé.” (2. Korintským 5:10 NBK)

Není to Bůh, ale člověk, kdo působí zlo a s ním spojené utrpení jiným lidem. Je to i každý z nás, kdo se z času na čas dopouští zla (hříchu) a tím působí utrpení jiným lidem. Božím trestem za každý hřích (ať malou lež nebo vraždu) je smrt. Pokud by měl Bůh zabránit každému zlu a utrpení, pak bychom neměli svobodou vůli, na podkladě které bychom se mohli svobodně rozhodnout Boha milovat nebo jej odmítnout a byli bychom roboti. Pokud by měl Bůh okamžitě potrestat každé zlo, pak bychom už byli všichni mrtví.

A co Vy? Způsobili jste zlo a utrpení jiným lidem? Pokud hledáte odpovědi na své otázky, jak získat Boží odpuštění hříchů, rád Vám s tím pomůžu. E-mail: hodanko@volny.cz, mobil: 731 102 709, www.viravboha.cz, Robert Hodanko

revize 27.10.2009